

דוד (ניאו) בוחבוט

אפילו לא שבר זה

*

צְנֹאֲרָךְ עוֹד נֶעְרִי. הִיא אֲמָרָה. וְזֶה עוֹמֵד בְּנִגּוּד
לְעֵבֵי הַרְגָּלִים.
לְאִיכוֹת הַמַּחְשָׁבָה. לְיַדִיעַת הַמּוֹת שְׁלָךְ
עַד קְצוֹת הַצְּפָרְנִים.

עָגוּם לְחֹשֶׁב כְּמָה כּוֹזְבוֹת
הַלִּיכוֹתֶיךָ הַנְּאוֹת. אֲמָרָה.
מְשֻׁלְמוֹת וּמְגִנּוֹת מְרַב שְׁמוּשׁ.
אָבֵל הַחַיִּים זֶה לֹא רַק שִׁירָה.
אֲנִי צְרִיכָה עֲזָרָה, אֲמָרָה: עֲזָרָה.
קַחֲנִי, הָרֵם אֶת לְבִי הַשְּׁמוּט.

עָגוּם לְחֹשֶׁב כְּמָה כּוֹזְבִים
הֵם מִבְּטִיךָ הַטּוֹבִים, אֲמָרָה.
וְרֹאשֶׁךְ – הַמְּחַכֶּם – כִּה רְחוּק מִמֶּךָ.
וּנְפִשְׁךָ, כְּמָה נִכְשַׁלְתָּ לְתַפּוֹר פָּנִים.

צְנֹאֲרָךְ עוֹד נֶעְרִי, הִיא אֲמָרָה, הַתְּחַנְּחָנוֹת חֲנוּקָה
בְּמִרְחָב פְּנִימֵי חוּר.
אֵתָה יוֹצֵא מִן הַחֲשֶׁךְ אֶל הַחֲשֶׁךְ
בְּתַעֲרוּקָה אֲרָכָה
וְשָׁב אֶל הָאוֹר מִן הָאוֹר
בְּאוֹתָהּ הַשְּׁתִיקָה

וּמִסְתַּרְק מְרָכּוֹ לְהַגְעִיל בְּשַׁעְרֶךָ.
וּמִשְׁתַּתַּק מְרָכּוֹ לְהַגְעִיל בְּנִשְׁמַתְךָ.

ומתעלה מרומם להבהיל מעצמך.
אל גבולות האינ-אני-למצא-אותך.

צוארך עוד נערי, היא אמרה, וכה גברי
לחשב עוד מה עשוי לצאת ממך.

דומני שאתה פוחד כי יש מה לאבד.
זה טוב, נערי, אמרה, סימן שאתה חי.
שאתה חי ופוחד מן העתיד להאבד.
כה נערי הוא צוארך הרועד, נערי,
כאלו לא ממש נעשה

בעוד המח מתפקע כתמסת
אינ-גוף-לוכד בך
אשה. עינית צלולה
להיות לה עד, לתת מלה.

עודך יורד,
במעלית נפשה.
אינ-גוף-לוכד בך
אשה.

משחזת-אני בשניה	מצפנת-אני בעיניה
התאותן שבכניה	והאציל בתחנוניה
שתשחזי - אני בשניה	שתצפין - אני בעיניה.

צוארך עוד נערי, היא אמרה, בעודי ער לתנועת קמטיה
כילד המשחק בטרופי רכבותיה.

צוארך עוד נערי, היא אמרה, ראיתי בו אותך
תחת בד-שנים נערפות, חולפות, יפות יפות
ממני וממך.

צוארך עוד נערי, היא אמרה,
ראיתי בו אותך.

וכמה זרע יהיה עוד נתן לסחט מן הזרג הזה
 המבקש לגפש בנחת בתחתון המרוח
 ובכל עת הוא מבקש גם את ההפך הגמור מזה
 ובכל עת הוא מבקש חללי-תחתון-שלה.

וכמה זרע יהיה עוד נתן לסחט מן הזרג הזה
 מן הזבל הזה המכפיש כל צורה של הדר
 ומתיה בשלמות את עסת גופי המבטר
 אל גופה הטהור שדבק בו נגעו של הזרע הזה

ממני אליה מזדחל ולפתע כמו נשעט
 אל עצמיותו המחפירה בחליפת התחתון
 ואז, בערמתו, הוא משתרר כדממת
 חיל, שוטר, מורה, כמעט אדם, בערמתו
 אך רק כמעט.

כמפל שטני הוא משתפף, כדממת
 הלב המשתנק לקראת, אך רק לקראת
 בואו מבעד לזמנים המתקשים
 כמו הזרעים הנחנקים בחליפת
 התחתון, לקראת. אך רק לקראת.

ובכל עת נתן יהיה לבדק את הענין ולאשש
 הו, עד כמה הוא גמור ועד כמה אין בו די
 כדי לבתק את עלומיו ומן השרש לרטיש
 מפגמיו הממאירים, בודאי, אך חדל
 לכתב עוד, לא על זה ולא בכלל –

כי כמה זרע עוד נתן יהיה לסחט מן הזרג הזה
 הנרמס באחת כצמוק בחלל.

*

זֶה לֹא שֹׁבֵר שֹׁפָרֵק לִי אֶת הַלֵּב כָּל הַיְלָדוֹת. לֹא,
זֶה לֹא שֹׁבֵר שֹׁרֶסֶק אֶת גְּלָגְלָתִי בְּחֹד הָאֶבֶן.
זֶה לֹא שֹׁבֵר שֹׁנְקַע אֶת קַרְסְלִי עַל קוֹ הַשַּׁעַר. לֹא,
בְּנֵהר דְּמִי קִצּוֹף עָלַי מְגַרֵּשׁ הַפְּדוּרָגֶל.
זֶה לֹא שֹׁבֵר זֶה לֹא אֶפְלוֹ לֹא
שֹׁבֵר זֶה.

*

אָנוּחַ בְּזִמְנָה הַהוּא עַל קְבוּרוֹת הַזִּמְנָה הַזֶּה.

אֶטְאֵטָא אֶת אֶבֶק נְעוּרֵי הַכְּבֵד
בְּסִמְרֹטוֹט לַח
מִן הַקְּבֵר הַחֵם.
בְּסִמְרֹטוֹט לַח
מִן הַקְּבֵר הַחֵם
אֶטְאֵטָא אֶת אֶבֶק נְעוּרֵי הַכְּבֵד.
וּבְגִיל שְׁלֹשִׁים אוּלֵי
אֶכְתֵּב שִׁיר טוֹב.

אָנוּחַ בְּזִמְנָה הַזֶּה עַל קְבוּרוֹת הַזִּמְנָה הַהוּא.

לְהַתְּלַבֵּט בֵּין אֲנִי לְאֲנִי זֶה שִׁקְרָנִי.
הָאֲנִי הָרֵאשׁוֹן מִתְחַלֵּק בְּשָׁנִי.

הַקְּבֵר עוֹמֵד וְאֲנִי רוֹכֵן מֵעָלָיו:

אָנִי הַמְנַעַר נְעוּרִים מִחֻלְצָה יְשָׁנָה.
אָנִי הַמְתָּאָר
תְּאֹרִים בְּמַחְצַת עֲנָנָה
בִּינִי לְבִינִי לְבִינִי.
הַחַיִּים מֵתִים אֹ כְמוֹ יְנֻשׁוּף הֵם יְשָׁנִים.

בְּלִילוֹת יֵשׁ שְׁטָנִים אָנִינִים לֹגְמִים אַפְלָה.

עֵינַיִם שְׁקוּפּוֹת
חוֹשְׁפוֹת
נֶפֶשׁ בְּהוּלָה.

שְׁטָנִים אָנִינִים אוֹחֲזִים תִּיוֹן טוֹבְלִים בְּכִיס־אֹיֹר
וְאָנִי מֵתְבוֹנֵן בָּהֶם, בְּעוֹר
וּבְדָם קַרְנֵיהֶם
כּוֹתֵב אֶת הַשִּׁיר.